

VIRTUAL HABRUTA NIGHT

SHAARE ZION

**Tonight's learning is dedicated
Liluy Nishmat Michael ben Avraham A"H**

Please pray for the Refuah Shelemah of:

Rabbi Edmon Nahum- Haim Edmon ben Rachel

Rabbi David Jemal- David Refael ben Rivka

**Rabbi Yitzchak Dwek- Yitzchak Mordechai ben
Rosa Nizha**

Mr. Abe Shalom- Avraham ben Mazal

Mr. Eddie Sitt- Ezra ben Senyar

Susie Bibi- Shoshana Shefia bat Sarah

Who are in desperate need of our Tefilot to
recover from the virus.

Reproduced by Habruta Night Booklet with permission of the
copyright holders, ArtScroll / Mesorah Publications, Ltd.

“

Week 61

Topic

קובע מקום לתפלתו

HAVING A SET PLACE TO PRAY

”

TOPIC DISCUSSION

What does it mean to have a set place; is that a set shul or a set seat?

Is it only for the amida?

Is there a 'within' distance that also works?

If an out of town guest is in your seat, should you ask him to move?

Does it also apply to one who prays at home?

ברכות ו:

קדושה: אלהי אברהם. שקבע מקום לתפלתו: בעזרו. כדרך שהיה עוזר לאברהם: אל יפסיע פסיעה גסה. לפי שמראה צעמו שעבד את הכנסת דומה עליו כמשיח: נרדפה. לשון מראה משמע שהודף רך: לפקא. לשמוע הדרשה: מחזיק רבנן שבתא. דאמר מר (שבת ד' קנ:): אסור לפסוע פסיעה גסה בשבת שנאמר "אם תשיב משבת רגלך": אגרא דפיקא. עיקר קבול שכר הצדיות הרגל לשמוע דרשה מפי חכם היא שכר המראה שהרי רוצה אינם מבינים להעמיד גרסא ולומר שמועה מפי רבן לאחר זמן שיקבלו שכר למוד: אגרא דב"ה. שבת שלפני הרגל: שהכל נאספין לשמוע הלכות הרגל: אגרא דשמעתא פברא. שהיא יגע

הכנסת ולא בא יום אחד הקב"ה משאיל בו שנאמר (א) מי בכם ירא ה' שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נוגה לו (ב) אם לדבר מצוה הלך נוגה לו ואם לדבר הרשות הלך אין נוגה לו יבטח בשם ה' מאי טעמא משום דהוה ליה לבטוח בשם ה' ולא בטח: אמר ר' יוחנן בשעה שהקב"ה בא בבית הכנסת ולא מצא בה עשרה * מיד הוא כועס * צ"ל מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה. א"ר חלבו אמר רב הונא * כל הקובע * מקום לתפלתו אלהי אברהם בעזרו ובשמת אומרים לו אי עניו * אי חסיד מתלמידיו של אברהם אבינו ואברהם אבינו מנא לן דקבע מקום דכתיב * וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם * ואין עמידה אלא תפלה שנאמר * ויעמוד פינחס ויפלל: * רבי חלבו אמר רב הונא

ערבי: כדו בר. * כדו שמי צר רשות כי הלא דלמדין בסוכה (ד' מה:): הא דעייילי צבר: כדום זלזות. סיפיה דקרא דלעיל: דברים שעומדים ברומו ש"ל ע"פ. כגון תפלה שעולה למעלה: כיון שנצטרך אדם לבריות. הוא זל צענייה: לראשון. להיות נושה צנו מתרגמין כנושה (שמות כג) כרשיא: עובר בחמשה קולות. מלול צממשה קולות שצריך צהן הקב"ה את ישראל: אותן קולות דקודם מתן תורה הוו. הן קולות צממא היינו הן דאיייר צהן לעיל וקאמר דנראין היו ואע"פ שהקול אינו נראה זה נראה: מביאים תורה בית ה'. כי אשיב את שבות וגו'. סיפיה דקרא דצממשה קולות דלעיל הוא: בשביל זה. שיצא זה: לצוות. שליוץ בלע"ז: גזלת העני.

The Gemara cites the first of several teachings from R' Chelbo in the name of Rav Huna: **כל הקובע מקום – אמר רבי חלבו אמר רב הונא – R' Chelbo said in the name of Rav Huna – Anyone who establishes a set place for his prayer, [13] – אלהי אברהם בעזרו [13] – the God of Abraham will be a help to him. [14] – וכשמת אומרים לו – And when he dies, they should say about him: וועיז אי חסיד – Woe for the loss of this humble person, Woe for the loss of this devout person, – מתלמידיו של אברהם אבינו, he is from the students of Abraham, our forefather.” [15]**

The Gemara asks: **ואברהם אבינו מנא לן דקבע מקום – And from where do we know that Abraham, our forefather, assigned a place for prayer?**

Abraham arose early in the morning to the place where he had stood before Hashem. [16] – וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם – For it is written: דכתיב – And this expression of “standing” is interpreted as referring to nothing other than prayer, שנאמר – for it is stated elsewhere that standing is associated with prayer: ויעמד פינחס ויפלל. [17]

Notes

11. [Isaiah 50:2](#).

12. I.e. there are not enough people present to answer (i.e. respond to) the *שְׁבָחוֹת*, *matters of sanctity* ([Rashi](#); *Maharsha*). [These are prayers that may be recited only in the presence of a *minyan* — e.g. Kaddish, *Borchu* (see [below, 21b](#), and [Megillah 23b](#)). Generally, one person recites the prayer and the others respond.]

The first part of the verse is explained as follows: *Why is it that I have come* [to rest My Presence here], *and there is no man* [i.e. the one man who would complete the *minyan* is not present]? (*Maharsha*).

13. I.e. he always prays in the same place. [It is sufficient to be within four *amos* of that spot (*Magen Avraham, Orach Chaim* 90:34).]

Some authorities require this only when one prays in his house (*Rabbeinu Yonah*), whereas others maintain that even in a synagogue a person should have a set place (*Rosh; Meiri; Shulchan Aruch, Orach Chaim* 90:19).

14. I.e. God will help him in the manner in which He helped Abraham. [The Gemara will prove below that Abraham designated a particular place in which to pray ([Rashi](#)).

Rashba (*Perushei HaHaggados*) explains that a place reserved for prayer invokes an attitude of respect and awe, which is the proper state of mind that a person should be in before he begins to pray.

Meiri comments that it is easier to concentrate when praying in a place especially designated for that purpose.

Rif (to *Ein Yaakov*) explains the significance of having a set place in which to pray: One who treats prayer as a burdensome task will seek to cast off that burden as soon as possible by praying wherever he happens to be. Thus, a person who, instead of praying in his immediate surroundings, goes to a specially designated place demonstrates that he regards prayer not as an unpleasant burden, but as an opportunity to obtain God's mercy. In this sense, he is like Abraham, who went to his designated place to beseech God to spare his nephew, Lot, from the destruction of Sodom and Gomorrah, as related below.

[For other explanations, see *Maharsha* and *Anaf Yosef*.]

15. Although we do not know whether this person was humble and devout, we can assume that he was. Since he treated prayer so seriously that he even designated a special place for it, he presumably cultivated the attribute of humility, which is essential for concentration and for God's acceptance of one's prayers. The attribute of humility leads to the attribute of devotion [חסידות], as stated in [Avodah Zarah 20b](#) (*Rabbeinu Yonah*).

16. [Genesis 19:27](#). Abraham went to the place where he had stood the previous day, pleading with God not to destroy Sodom and Gomorrah. [On this occasion he went there to pray for the safe rescue of Lot from

שאיני⁵⁴: וא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כל הקובע מקום לתפלתו אויביו נופלים תחתיו שנאמר (ב') ושמתי מקום לעמי לישראל ונמעתיו ושכן תחתיו ולא ירגו עוד ולא יוסיפו בני עולה לענותו כאשר בראשונה רב הונא רמי כתיב לענותו וכתיב (ב') לבלותו בתחלה לענותו ולבסוף לבלותו: [א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי]

Another statement by R' Yochanan in the name of R' Shimon ben Yochai:

And R' Yochanan said in the name of R' Shimon ben Yochai: — כל הקובע מקום לתפלתו — Anyone who assigns a set place to pray — אֹיְבָיו נִפְּלִים תַּחְתָּיו — his enemies will fall under him, ^[54] — שֶׁנֶּאֱמַר — as it is stated: ^[55] וְשָׁמַתִּי „ וְנִטְעַתִּי — And I shall yet appoint a place for My people for Israel — מְקוֹם לְעַמִּי לְיִשְׂרָאֵל — and I shall establish them so that they may live in a place of their own, — וְשָׁכֵן תַּחְתָּיו

— וְלֹא יוֹסִיפוּ בְנֵי-עוֹלָה לְעַנּוֹתוֹ כְּאֲשֶׁר בְּרִאשׁוֹנָה — and be disturbed no more, — וְלֹא יִרְגּוּ עוֹד — nor shall iniquitous people torment them anymore as at the beginning. ^[56]

The aforementioned verse from *II Samuel* is repeated in *I Chronicles* ^[57] with a minor change. Rav Huna points out the disparity between the two verses:

Rav Huna posed a contradiction: — בְּכֵתִיב לְעַנּוֹתוֹ — In the verse in *II Samuel* it is written: nor shall iniquitous people **torment them** anymore, „ לְבָלּוֹתוֹ — whereas in the parallel verse in *I Chronicles* it is written: nor shall iniquitous people **destroy** ^[58] **them** anymore. Why in one verse is David told that Israel will be spared any torment, while in the other verse he is promised only that they will be saved from complete destruction?

The Gemara explains:

The verse in *II Samuel* refers to **the beginning**, when the Temple would first be built. At that time, the assurance was that Israel's enemies would no longer **torment them**. „ לְבָלּוֹתוֹ — The verse in *I Chronicles*, **however**, refers to **the end**, i.e. when Israel sinned and it was decreed in Heaven that they must be tormented. At that time, the prayers of Israel merited that their enemies would not **destroy them**.

the person considers himself completely righteous. Since this combination is well-nigh impossible generally one should refrain from antagonizing the wicked; otherwise one might court danger, as mentioned above, [notes 35 and 38](#), in the name of *Maharsha* and *Eitz Yosef* (*Chadashim Gam Yeshanim*).

54. See [above, 6b](#), regarding the importance of assigning a set place to pray. However, *Rif* has a different reading here of our Gemara, namely *כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוֹם לְתוֹרָתוֹ*, *whoever assigns a set place for the study of Torah*, will be spared from his enemies. *Rabbeinu Yonah* ad loc. comments that, for this reason, even someone who knows but a little should designate a set place where he should study what he knows, contemplate its issues, and the fear of Heaven will enter his heart. If he knows nothing at all, he should go to the study halls where Torah is learned and he will be rewarded for his trip.

55. *II Samuel 7:10*. [The previous verses recount that King David offered to build the Temple, which is a permanent house of prayer. This verse presents part of God's response.]

56. [God promises David that He will one day set a place of prayer for the Jewish people, and when He does,] *the iniquitous people will not torment them anymore*, i.e. their enemies will fall underfoot (*Rashi*; cf. *Maharsha*).

ירושלמי – ברכות

חכמים. אבל דברי חכמים לאו הכי הן אלא כהא דאמר ר"ז ריחיד
 טובע לרכיו ^בשומע תפלה: במקום שהוא מיוחד לתפלה.
 בבית הכנסת: מקום בית הכנסת. לריד לייחד לו מקום מיוחד שלא
 יתפלל פעם במקום הזה ופעם במקום אחר ואפילו באותו בית
 הכנסת: אשר ישתחוה. משמע תורה אור
 שהכין לו מקום מיוחד שישתחוה
 שם: באזה קיר נשא עיניו. משום
 דכתיב הקיר זה"א הידיעה וגרסי'
 להא לקמן בסנהדרין פ"י בהלכה
 ב': אבותי שקירבו לך וכו'.
 כדכתיב ויהי לשלמה שנעים אלף
 נשא סבל וגו' ולכל גרים היו
 כדאמר ר' ב"ר הערל באותה שעה ^אשמואל ומה
 נחוספו וכו': בתחם ספס את ספי ^בי
 וגו'. פסוק הוא ביחזקאל ודרש ליה
 אברהם אבינו וכו'.

חכמים ר' זעירא ^אשם רב הונה ^בי יחיד תובע
 צרכיו בשומע תפילה ^גר' אבא רבי חייה בשם רבי
 יוחנן צריך אדם להתפלל ^דבמקום שהוא מיוחד
 להתפילה ומה טעם ^הבבב המקום אשר אזכיר את
 שמי אשר תזכיר את שמי אין כתב כאן אלא
 בבב המקום אשר אזכיר א"ר תנחום בר חנינא
 צריך אדם לייחד לו מקום בבית הכנסת להתפלל
 שם ^ולא להיב אין בתיב כאן אלא אשר ישתחוה
 שם לאלהים ^זא ר' חלבו ר' ברכיה ר' חלבו

חכמים ר' זעירא ^אשם רב הונה ^בי יחיד תובע
 צרכיו בשומע תפילה ^גר' אבא רבי חייה בשם רבי
 יוחנן צריך אדם להתפלל ^דבמקום שהוא מיוחד
 להתפילה ומה טעם ^הבבב המקום אשר אזכיר את
 שמי אשר תזכיר את שמי אין כתב כאן אלא
 בבב המקום אשר אזכיר א"ר תנחום בר חנינא
 צריך אדם לייחד לו מקום בבית הכנסת להתפלל
 שם ^ולא להיב אין בתיב כאן אלא אשר ישתחוה
 שם לאלהים ^זא ר' חלבו ר' ברכיה ר' חלבו

חכמים ר' זעירא ^אשם רב הונה ^בי יחיד תובע
 צרכיו בשומע תפילה ^גר' אבא רבי חייה בשם רבי
 יוחנן צריך אדם להתפלל ^דבמקום שהוא מיוחד
 להתפילה ומה טעם ^הבבב המקום אשר אזכיר את
 שמי אשר תזכיר את שמי אין כתב כאן אלא
 בבב המקום אשר אזכיר א"ר תנחום בר חנינא
 צריך אדם לייחד לו מקום בבית הכנסת להתפלל
 שם ^ולא להיב אין בתיב כאן אלא אשר ישתחוה
 שם לאלהים ^זא ר' חלבו ר' ברכיה ר' חלבו

The *Yerushalmi* writes, that a person should always pray in a shul. This is learned from the pasuk "in **the place** you call out to hashems name, he will come and bless you".

One should designate a specific place to pray and should not change it, even in the same shul. This is how the *Pnei Moshe* interprets the *Yerushalmi*.

רא"ש - ברכות

פרק א:ז

The *Rosh* learns the *Yerushalmi* differently;

One should pray in the **same shul**, but one can have **two different places in that shul**.

אמר רבי חלבו אמר רב הונא כל הקובע מקום לתפלתו אלהי אברהם בעזרו. וכשמת אומרים עליו אי חסיד אי עניו. תלמידו של אברהם. ואברהם מנלן דקבע דוכתא שנאמר וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני ה'. ואין עמידה אלא תפלה שנא' ויעמוד פינחס ויפלל, לא בעי למימר שיהא רגיל להתפלל בבית הכנסת אחת אבל אם הוא מתפלל באחת בשני מקומות שפיר דמי דאמרין בירושלמי פרק תפלת השחר אמר רבי תנחום ברבי חייא צריך אדם ליחד לו מקום בבית הכנסת שנאמר ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחוה שם לאלהים השתחוה לא נאמר אלא ישתחוה.

שולחן ערוך - אורח חיים

סימן צ סעיף יט

One should have a set place to pray and should not change it unless needed.

It is not enough to have a set shul; one should also have a set spot in the shul.

Mishnah Berura: *makom kavua* extends to 4 *amot* 6.7,, away from the actual seat; one could sit in a nearby seat and still be within their *makom kavu'a*.

Even someone praying at home, should have a set spot in which his family should not disturb him.

יקבע מקום לתפלתו, שלא ישנהו אם לא לצורך. ואין די במה שיקבע לו בית הכנסת להתפלל, אלא גם בב"ה שקבוע בה צריך שיהיה לו מקום קבוע.

משנה ברורה:

מקום קבוע - ותוך ד"א חשוב מקום אחד דא"א לצמצם.

רבינו יונה

ברכות ג:

שהיא גדולה יותר שהאחת גורמת לחבירתה כדאמרינן (בע"ז דף כ: ע"ש) ענוה מביאה לידי חסידות נמצא שבעבור דקדוק התפלה זוכה לאלו המעלות ויאמרו אותם עליו כשנפטר מן העולם. מפי מורי הרב נר"ו.

The *halacha* of praying in a set spot is not when you pray in shul. Since shul is a place of prayer, one does not need to worry to have a set spot. It is referring to one who is praying at home in a situation where he can't go to shul.

Question: How could it be that for a small act of such, one will be given such great praises?

Answer: It's not the set place that's deserving these praises, it's the fact that he is so careful, and he appreciates the prayer this much that he is zoned in. This act is an act of humility in which it will cause ones *tefilla* to be answered. Humility is one of the highest-level attributes to have. This is how the Torah speaks of moses greatness.

כל הקובע מקום לתפלתו אלהי אברהם יהיה בעזרו. לא אמר זה במקומות של בית הכנסת דכיון שכולה מקום תפלה היא אין להקפיד אם יושב פעמים בזוית זו ופעמים בזו אלא רצה לומר שקובע מקום לתפלתו בביתו שפעמים שאינו יכול ללכת לבהכ"נ מתפלל בביתו ומייחד מקום ידוע לכך והכי משמע בירושלמי דגרסי' התם כל הקובע מקום לתפלתו בביתו להתפלל כאילו הקיפה מחיצות של ברזל וכשמת אומרים אי עניו אי חסיד.

ויש מקשים, וכי מפני זה בלבד מספרים אחר מטתו שבח גדול כזה והלא שמואל הקטן (דנהירין ליה שבילין דשמיא כשבילי דנהרדעי) ושאמרו עליו שראוי שתשרה שכינה עליו כמשה רבינו אלא שאין דורו ראוי לכך אמרו זה עליו לשבח גדול והיאך אמרו בכאן שאומרים אותו על כל אדם שקובע מקום מיוחד בביתו להתפלל?

ויש לומר שלא אמרו בעבור קביעות המקום בלבד אלא רוצה לומר שכל כך מדקדק בתפלתו שגם בזה הוא נזהר שרוצה שתהיה תפלתו במקום מיוחד וכיון שכל כך הוא אוהב התפלה ודאי מדת ענוה יש בו כדי שתהיה תפלתו מקובלת לפני המקום כענין שנאמר זבחי אלהים רוח נשברה וגו' שאם לא יהיה לו הענוה לא יוכל לעולם להתפלל בכונה ולא תהיה מקובלת לפני המקום ב"ה וכיון שזכה לענוה יהיה זוכה למדת החסידות

סימן צ אות כד

One could have different set places for different times; winter, summer weekday, Shabbat. All three prayers in a different place.

Why is your *tefilla* more accepted?

Since *tefilla* is compared to a *korban*, as a person prays, he is bringing holiness to the spot he prays at. As he continuously prays there, he is adding holiness to the same place.

As well since one becomes accustomed to the place, they are less distracted.

Praying in the same place is a *segula* never to be exiled.

אין די במה שיקבע לו ביהכ"נ להתפלל אלא גם בביהכ"נ שקבוע בה יהיה לו מקום קבוע. אמנם יכול לקבוע ביהכ"נ מסויים או מקום מסויים בביהכ"נ לימות החורף ומקום מסויים לימות הקיץ, ולא זו בלבד אלא יכול לקבוע מקום מסויים לתפילה לימות החול ומקום מסויים לשבתות או לימים טובים, וגם בימות החול יכול לקבוע מקום תפילה מסוים לכל אחת משלושת התפילות שבכל יום.

ויש לזכור שגם אם מחמת אונס מתפלל בביתו, יקבע לו מקום מיוחד ששם מתפלל, אף שהדבר קורה לעיתים רחוקות.

וגדול שכרו של הקובע מקום לתפלתו וכדאיתא בגמ' (ברכות ו' ב) שנקרא חסיד ועניו מתלמידיו של אברהם אבינו שקבע מקום לתפלתו כדכתיב וישכם אברהם וכו' אל המקום אשר עמד שם, ובטעם הדבר כתב השו"ע (בסי' צ"ח סעי' ד') שהתפילה דומה לקרבן שכל אחד קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמו, והמקום ההוא שאדם מתפלל שם קונה קדושה וכשמתפלל באותו מקום שוב קדושת המקום מסייעת לו שתקובל תפלתו, ורושם הקדושה תופסת מקומה ונשארת שם לעולם, וגם שינוי מקום יסובב טירדא לאדם לכל מראה עיניו אשר יראה מחדש, ויופרע כוונת תפלתו.

והקובע מקום לתפלתו סגולה היא שלא יגזר עליו גלות, ומי שאינו קובע מקום לתפלתו המשחיתים הנבראים מטיפות קרי חוטפים התפילה לפרנסתם ומזונותיהם ויונקים מהקדושה אשר בכוחם זה גורמים כל מיני פגעים ומרעין בישין לאדם רח"ל.

אורח שהתיישב על מקומו הקבוע בבית הכנסת

שאלה נאמר במסכת ברכות דף ו ע"ב כל הקובע מקום לתפלתו, אלוקי אברהם בעזרו. וגם נאמר בברכות דף ז ע"ב כל הקובע מקום לתפלתו אויביו נופלים תחתיו. וברמב"ם (פ"ה מתפילה ה"ו) נאמר, שמונה דברים צריך המתפלל להזהר בהן ולעשותם. ואחד מהם תיקון המקום, כיצד, וקובע מקום לתפלתו תמיד. ויש לעיין מה הדין אם בא אורח ממקום אחר והתיישב על מקומו שכבית הכנסת. האם יבקשו בעדינות לעבור למקום אחר כי הוא מקומו הקבוע, או שמא מאחר ונאמר בספר המצוות הקצר מצוה ס"א מצות עשה לאהוב את הגר. ופירוש גר הוא שבא מארץ אחרת ומעיר אחרת לגור אתנו, ומכל שכן גר שנתגייר. (והוא כמדומה מדברי היראים) וכעין זה כתב החינוך (מצוה תלא, בסופו) וז"ל: ויש לנו ללמוד מן המצוה היקרה הזאת. (אהבת הגר) לרחם על האדם שהוא בעיר שאינה ארץ מולדתו ומקום משפחת אבותיו. ולא נעביר עליו הדרך, עכ"ל. ואם כן יש לשקול מה עדיף על מה, האם להתפלל במקום קבוע ובפרט בעידנא דריתחא שאויבינו קמים עלינו, או לאהוב את הגר ולחשוש אולי יפגע.

תשובה ישאיר את מקומו לאורח והוא יתפלל שלא במקומו הקבוע. משום שנאמר שם ברמב"ם ואם היה דחוק ונאנס... אין מעכבים. ולכן אם המקום הקבוע תפוס ע"י אורח הרי זה כאילו דחוק ונאנס. מאחר וקיים חשש שמא יעלב. וכך הוא גם לשון השלחן ערוך (סימן צ, יט) יקבע מקום לתפלתו שלא ישנהו אם לא לצורך. וכאן הוא לצורך כדי לאהוב את הגר, ויש להניח שגם אז יפלו אויביו לפניו.

If you have a set seat in shul and you find someone sitting in your seat, it is not proper to ask that person to move if it will upset that person.

Even if there are no other seats available near your normal seat, it is still not proper to upset a person by asking him or her to move from your seat.